

πὸ τὸ τοῦ Καρρέρη καὶ τὸ ὑποκατάστημα Βάθη συντελεῖ-
σιν εἰς τοὺς πόλιν καὶ τὰ ἐνδοχὰ Οὐτὸ ἡδυστυχία θ' ἀρ-
χίστη περιφερομένη τοῦ δρόμου, καὶ ἀλλοιόμενοι εἰς τὴν
ἐκράν κεφαλὴν πρὸς τὴν πρωτοπυργῶν.

Λύριον δικάζεται ἡ περίφημος δίκη Σκουζέ.

Ὁ καταναγκαστικός ἐμβολιασμός ἐν Πειραιεὶ ἤρχισε
πάλιν ἐν Πειραιεὶ νὰ χαλαροῦται, ἐκ τῶν δύο διωρισθέντων
κυρίων Διομήδους καὶ Βραχνῶν τοῦ πρώτου ἐμβολιάζοντος,
τοῦ δευτέρου δ' ἀρ-χθέντος ἐνεκα πληθώρας ἐργασιῶν.

Φαίνεται ὅτι οἱ Κοῦτες ἐννοοῦν τὸν θάνατον, ἀλλ' ὅχι
καὶ τὴν νεκροψίαν. Οὕτως οἱ συγγενεῖς τῶν δύο δυστυχῶν
ἀδελφῶν Κρητῶν εἰτινες εὗρον τὸν θάνατον εἰς τὸ βάθος
ἐνὸς φρεάτος ἐξ ἀσφυξίας ἀντέστησαν κατὰ τοῦ ἱατροῦ θε-
λοντος νὰ ἐνέργησιν νεκροψίαν ἐπικαλεσθέντος δὲ τούτου
τὴν συνδρομὴν τῆς ἐξουσίας, οἱ συγγενεῖς ἐπυροβόλησαν
κατὰ τῶν ὀργάνων, κυρίως δὲ κατὰ τοῦ διευθυνόντος λο-
γίου κατόπιν ἠκολούθησε πετροπόλεμος, ἐξ οὗ ἐτραυματί-
σθησαν στρατιῶται καὶ κλητῆρες, ὥς ὅτου συνελήφθησαν οἱ
ὀπλαρχηροὶ καὶ ἐλήξε τὸ ἔργον, πρόσθεν χειρίσεως μικρᾶς θύ-
σιας εἰς τοὺς ταλακίπυρους νεκρούς.

Ἀρχαὶ δηλώσω! Ἐν Ἀπαλάντῃ τὸ ἀποτέλεσμα, δη-
λωθέντος οἴνου εἰς λιανικὴν πώλησιν ἀνέρχεται εἰς ὀκτάδας
37,800, καὶ τὸ δικαίωμα τῆς καταναλώσεως ἀναβαίνει ἀρ-
860. Πιστευομεν νὰ πληρωθῶν διπλάσια οἱ ἐπὶ τοῦ φόρου
ὑπάλληλοι.

Ἡ βαρελοκλίνσις ἤρχισε ὀρμητικὴ ὡς κατακλυσμός. Ἡ
ἀστυνομία δὲ συντελεῖ τὴν προσοχὴν τῆς. Θὰ περιέλθωμεν
ὅλα τὰ τμήματα καὶ θὰ ἴδωμεν τίς ὑπαστυνόμος μᾶλλον
εὐσυνείδητος.

Ὁ ἱπποκόμος τοῦ κ. Καμπάνη, ἐπετίθη χθὲς τὸ ἐσπέρας
ἐν κερῶν διατελῶν κατὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ βοηθοῦ τοῦ Γ'
τμήματος, δι' ἐγκληματοῦ ἐν τινι καφενεῶν τῆς Ὁδοῦ Ἀθη-
νᾶς. Καὶ μετὰ τὴν ἐπίθεσιν συνελήφθη ὁ ἱππότης!

Ὁ Δήμαρχος Μεθώνης ἐπυροβολήθη δις ἐξ ἐνέδρας, εὐτυ-
χῶς ὅμως οὐδὲν ἐπαθεν. Ἐρέτος ἡ στατιστικὴ φονευθέντων,
τραυματισθέντων, πυροβοληθέντων δημάρχων εἶνε ὡς πρὸς
τὸν πλοῦτον τῶν ὁμογενῶν.

Ὁ ἀγαπητός μας Δήμαρχος ἔκαμε ἓνα πελώριο Δημαρ-
χόπουλο. Νὰ τὸ χαϊρώμεθα!

Ἡ κυρία Λεωνίδα Δεληγεωργή ἔτεκεν ἄρρεν ἐν Παρίσις.

— Εὐφύμου μνείας δέον νὰ τύχη καὶ ὁ ἐκ τῶν τριῶν πρω-
τευσάντων νεοφύτων Εὐελπίδων εὐφύης καὶ φιλομαθῆς νέος
κ. Λεωνίδας Σπανίδης, ἀδελφός τοῦ διακεκριμένου ἐν Σύρῳ
ὁμωνύμου εἰσαγγελέως.

— Προσκαλοῦνται πάντα τὰ ἐν Ἀθῆναις μέλη τῆς
«Λέσχης τῶν Μικρασιατῶν Σπουδαστῶν» εἰς ἑκτακτον συ-

νεδρίσιν, συγκαλουμένην σήμερον περὶ ὥραν 8 1/2 μ. μ.
εἰς τὸ ἐν ὁδῷ Θεμιστοκλέους καφενεῖον, ἀπέναντι τοῦ Παρ-
θεναγωγείου Σουρμελῆ.

— Ἀπόψε ἐν τῷ Παραδείσῳ, Εἴθε Τρελλῇ καὶ Βαβυ-
λωνία.

— Τὴν ἐσπέραν ταύτην ἐν τῷ «Ἀπόλλωνι» ἡ μεγαλο-
πρεπὴς τραγωδία Ἡ ἀπαρχόκσις τοῦ Πατριάρχου Γρη-
γορίου τοῦ Ε'. Ἡ αὐτοῦ προσηνέεται, μάλιστα εἰς ἐθνικῆς
εὐλαθείας πρὸς τὴν ἱεράν ὑπόθεσιν τῆς τραγωδίας.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ

Τὸ ἄρθρον αὐτὸ ἐπρεπε νὰ ἀναγραφῇ ἐπὶ τῷ μυθιστορι-
κώτερον ὡς ἐξῆς: «Ὁ πον ἀμὴ Νομομαθὴς Δήμαρχος βιά-
ζει τὰ γυαλιὰ τῶν Νομομαθῶν Συμβούλων. Οὐδέποτε οἱ
δικηγόροι Σύμβουλοι τοῦ Δήμου ἀνέπτυξαν τόσην δύναμιν
σοφιστικῆς, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ φανοῦν ἀλάθαστοι καὶ
ὅτι τὰ λόγια τῶν εἰνε θέσφατα, ὅσον κατὰ τὴν κομμικὴν
πράγματι συζητήσιν, κομμικὴ ἀπέναντι ρητῶν ἀρθρῶν τοῦ
νόμου ἥτις ἐγεννήθη ἀπέναντι τοῦ λίσαν νομίου καὶ δικαίου
καὶ εὐγενεστάτου κλεισίματος τῆς πόρτας δ κατ' ἐντολὴν
τοῦ Δημάρχου ἀπήγγελλεν ἐν τῇ πορείᾳ τῆς ἡσχάτως συ-
στηθείσα ἐξελεγκτικῆς ἐπιτροπῆς. Κομμικώτερον δὲ κατέστη-
σεν τὴν συζήτησιν ἡ τραγικὴ διεκτραγωδήσις αὐτῇ διὰ τῶν
στήλων τοῦ Αἰῶρος, τοῦ ὁποῦ πακτικῆς γενεαλογικᾶς
ἔχουσα αἰτίας εἶνε τὸ νὰ φουσκῶν πάντοτε τὴν αὐτίαν καὶ
νὰ καταπίνῃ χοῖρον ὀλόκληρον».

Ἐγεί τὸ δικαίωμα ἐκ τοῦ Νόμου τὸ Δημοτικὸν
Συμβούλιον νὰ ἐξελέγῃ τὴν διαχείρισιν τοῦ Δημάρχου πρὸ
τῆς ἐν τῷ Νόμῳ ὀριζομένης ἐποχῆς διὰ τὴν ἐξελέγξιν τοῦ
ἀπολογισμοῦ; Ἰδοὺ τὸ ζήτημα. Οἱ μὲν Οὐλεράδες (νομομα-
θεῖς) τοῦ Συμβουλίου λέγουσι, καὶ στρεβλόνοντες συνωδᾷ
πρὸς τὸ ἐπάγγελμα δ μετέρχονται—τοῦ δικηγόρου—καὶ
τῆς ἐκ τῆς ἐπιρροῆς τῆς ἀφιλοσοφῆτος νομικῆς ἐπιστήμης ἐ-
περχομένης βλάβης εἰς τὸν ἐγκέφαλον, τὸ ρητὸν γράμμα
τοῦ δημοτικοῦ Νόμου· ὁ δὲ μὴ νομομαθὴς Δήμαρχος, καὶ
κατὰ συνέπειαν ἀβλαβὴ ἔχων τὸν φυσικὸν αὐτοῦ νοῦν, δια-
τείνεται ὅχι!

Ποῦ ζητητέον τὸ Δίκαιον; Ἐν τῷ νόμῳ, καὶ ὁ νόμος εἶνε
ρητὸς εἰς τὰ ἄρθρα 110 καὶ 111, καθ' ἃ ἡ ἐξελέγξις τῆς
δημοτικῆς διαχείρισεως ἔστι τοῦ ἀπολογισμοῦ γίνεται μετὰ
τὴν παρέλευσιν τοῦ ἔτους. Ἀλλ' ὁ ἀρμενοπουλίζων συντά-
κτης τοῦ Αἰῶρος ὅστις διαρρατίζεται πάντοτε καὶ πάντοτε
ὅτι οὐδέποτε εἶνε Ἑβραῖος—δηλαδὴ στενός—εἰς τὰς ἐρ-
μηνείας τοῦ, καὶ κατὰ τοῦ ὁποῦ ἐν πολλοῖς δικαίως δύ-
ναται τις νὰ ἐγείρῃ ἀντιστημιτικὸν διωγμὸν (αὐτὸ εἶνε ἀ-
στεῖον) χωρίζει τὸν ἀπολογισμὸν ἀπὸ τῆς Δημοτικῆς δια-
χειρίσεως, καὶ λέγει ἑκείνῳ μάλιστα, ἐγὼ δὲ Σύμβουλος δὲν
ἔχω δικαίωμα νὰ ἐξελέγξω, εἰμὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ
ἔτους, καὶ ἀκριβῶς τὴν α'. Ἀπρίλιον, ἀλλὰ τὴν δημοτικὴν
διαχείρισιν δικαιοῦμαι νὰ τὴν ἐξελέγγω πάντοτε, διότι
ἄλλο ἀπολογισμός καὶ ἄλλο δημοτικὴ διαχείρισις, πρὸς δὲ
ἔχω τὸ δικαίωμα τοῦτο καὶ ἐκ τοῦ νόμου ὅστις ἐν ἄρθρῳ
49 λέγει ὅτι τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον ἐπαγγυλεῖ εἰς τὸ
νὰ διδῇται εἰς αὐτὸν πᾶσα δυνατὴ ὁφέλεια καὶ εἰς τὸ νὰ
ἀπομακρύνῃται ἀπ' αὐτὸν πᾶσα ζημία. Καὶ λοιπὸν, ἐξα-
κολοῦθον νὰ λένε οἱ Οὐλεράδες, ἐὰν τύχῃ ποτε κακοῦθης
Δήμαρχος νὰ συμφωνήσῃ μετὰ κακοῦθου. Εἰσπράκτορος καὶ
ἀρχίσουν νὰ σπαταλῶσι τὴν περιουσίαν τοῦ Δήμου, πῶς θὰ

δυνήθη τὸ Συμβούλιον ν' ἀπομακρύνῃ σύμφωνα με τὸν Νόμον ἀπὸ τοῦ Δήμου πᾶσαν ζήτησιν;

Τοιαύτη ἡ οὐλεμαδικὴ λογικὴ, στηριζομένη ἐπὶ μιᾷ **πλάνῃ** καὶ ἐνὸς **σοφίσματος**, διότι τοῦτο ἀνεκάθεν προσὶ διαζεῖ εἰς τοὺς ἀνεκάθεν στρεβλωτάς καὶ διακροθεῖς παντός νόμου δικηγόρους: πλανᾶσθαι καὶ σοφιστεῦσθαι. Καὶ ἐπεὶ δὴ ὁ κ. Φιλήμων εἶνε ἐκ τῶν ἀρ-στειουσάντων ἐν τῇ Νομικῇ, διὰ τοῦτο ὡς ἄριστα πλανᾶται καὶ σοφιστεῦσθαι.

Ἐπὶ τῆς πλάνης. Ἡ ἐξελεγχίς προϋποθέτει λογαριασμούς, κύριοι οὐλεμάδες, ναὶ ἡ ὄχι; Λοιπὸν, κατὰ τὸν νόμον, δύο καὶ μονὸ ἔχοντες λογαριασμούς τοῦ Δήμου: ὁ λογαριασμός τὸν ὁποῖον (ἄρθρ. 110) ὁ δημοτικὸς εἰσπράκτωρ καταστρώνει τὸ πολὺ 2 μῆνας μετὰ παρέλευσιν τοῦ ἔτους, καὶ ὁ ἀπὰρ τοῦ δημάρχου (ἄρθρ. 111) ὑστερὰ καταστρωμένος λογαριασμός **τῆς δημοτικῆς διαχειρίσεως.** Λογαριασμός τῆς δημοτικῆς διαχειρίσεως! Εἶνε τοῦτο σαφές, ἡ ὄχι; Ὁ λογαριασμός αὐτός, περὶ οὗ ἐμιλεῖ ὁ νόμος, ὠνομάσθη ἔπειτα ἐπὶ τὸ νεωτερικώτερον ἀπολογισμός. Καὶ τώρα τίς δὲν γελά, ὅταν διαβλέπῃ τὴν ἀπὸ σκοποῦ πλάνην τῶν οὐλεμάδων δι' ὑστειρωμένων; ἄλλο—δημοτικὴ διαχείρισις καὶ ἄλλο ἀπολογισμός. Καὶ ὅτι αὐτὸν δικαιούνται ἅπαξ τοῦ ἔτους, ἐκεῖνην δὲ ἑκάτον φορὰς τὴν ἡμέραν καὶ ἄλλας ἑκάτον τὴν νύκτα νὰ ἐξελέγχουν! ἀπολογισμός ἀνευ τῆς διαχειρίσεως δὲν θὰ πῇ τίποτε· εἶνε ἓνα ὅγγουρι, τὸ ὁποῖον κρέμεται μοναχό του εἰς τὸ κενόν. Συμβιβάζεται τοῦτο μετὰ τὰς φυσικὰς γνώσεις τοῦ κ. Φιλήμονος; Ἡ πρέπει ν' ἀνατρεῖξωμεν εἰς τὸν ἠλεκτρισμόν, ὃν γεννᾷ ἡ κατὰ Δημάρχου ἀντιπολίτευσις; Ὁ ἐρμηνευτὴς τοῦ νόμου σας Ἀντωνιάδης εἶνε ἐπίσης σαφὴς ὅσον καὶ ὁ νόμος: Ὁ δὲ Δημάρχος, λέγει, ὀφείλει νὰ συντάξῃ καὶ νὰ δημοσιεύσῃ αὐτὸν μετὰ τοῦ ἰδικοῦ του ντὴν 20 τοῦ αὐτοῦ μηνός, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἔχῃ ἀμφοτέρους διὰ νὰ τοὺς ὑποβάλῃ εἰς τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τὴν α'. Ἀπριλίου, καθ' ἣν συνέρχεται τοῦτο πρὸς ἐξέτασιν

καὶ ἐκκαθάρισιν τοῦ δημοτικοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ πρὸς ἐξελέγχσιν τῆς δημοτικῆς διαχειρίσεως τοῦ δημάρχου.»

Ὡστε μόνον τὴν α'. Ἀπριλίου δικαιούται τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον νὰ ἐξελέγῃ τὴν δημοτικὴν διαχείρισιν. Οἱ δικηγόροι, οἵτινες ποιοὶ ὀλίγον ποιοὶ πολὺ πάτχουν ἀπὸ τὸ εἶδος τῆς παραφροσύνης, τὸ λεγόμενον λογοδιάρροια, δύνανται καὶ μετὰ τὰ ἐναργῆ αὐτὰ κείμενα νὰ εξακολουθοῦν τσαμπουαντεῖς ποιοὺς τοὺς ἀκούει;

Ἐπὶ τοῦ σοφίσματος. ἦτοι, πῶς θὰ ἐπαγγυρήσῃ τὸ Συμβούλιον, ὅταν δὲν ἔχῃ ἀέναντον τὸ δικαίωμα τοῦ ἐξελέγχειν; Πρῶτον δὲν ἐπιτρέπεται τὸ ἐρώτημα μετὰ τὸν ἔνοχον σκοπὸν τοῦ καταλύσαι ρητὸν ἄρθρον τοῦ νόμου, διότι ἕκαστος νόμος εἶνε ἐν σύναλον, καὶ μετὰ τῶν διαφορῶν άρθρων τοῦ δὲν ἐπιτρέπονται πυγμαχίαι ὡς μετὰ τῶν παλαιστοῦ Βούργερ καὶ τῶν ἀντιπάλων αὐτοῦ. Τοῦτο φονεύει ἐκεῖνο αὐτὸ πάγει εἰς τὰ μυθιστορήματα· ἀλλὰ δὲν πάει εἰς τοὺς νόμους· ἀλλὰ τὸ ἐξ ἐθελοδολακειᾶς τεθέν ἐρώτημα ἔχει ρητὴν ἀπάντησιν αὐτὴν: ὅτι ἐν περιπτώσει Δημάρχου καὶ Εἰσπράκτορος σπαταλῶντων ἐκ συνεννοήσεως τὸν δημοτικὸν πλοῦτον, ὁ Νόμος ἐφρόντισε νὰ δώσῃ τὸ δικαίωμα τοῦ πάντα ἐξελέγχειν, ὅπερ ρητῶς ἠρνήθη εἰς τὸ Συμβούλιον, νὰ δώσῃ, λέγομεν, εἰς τὴν προϋσταμένην ἀρχὴν, ἥτις, κατὰ τὴν ἀπὸ 19 Δεκεμβρίου 1852 ἐγκύκλιον τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν, ἔχει τὸ δικαίωμα ὡς αἰς κρίνῃ ἀναγκαῖον νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰ δημοτικὰ ταμεία καὶ νὰ ἐλέγῃ τὴν διαχείρισιν τοῦ Δημάρχου. Νομίζετε, κύριοι οὐλεμάδες ὅτι ὁ Δημάρχος καταχρᾶται; Ἀποτάθητε εἰς τὸν Νομάρχην. Δὲν εἰσάκουσθε; Ἀπευθυνθήτε εἰς τὸν ὑπουργόν! Ἀποκρούεσθε καὶ ἀπὸ αὐτόν; Ἐλάτε εἰς ἡμᾶς καὶ ἀποκαλύψατε τί συμβαίνει!

Τ' ἀνωτέρω λοιπὸν ἀποδεικνύουσιν ὅτι ὁ Δημάρχος εὐρίσκειται ἐν τῷ δικαίῳ, ἐναντίον τῶν ἐνδεκα οὐλεμάδων τοῦ

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 557)

Ὁ Ραοῦλ ἐμελλε νὰ ἐξορμήσῃ, ἀλλ' ὁ Λανδρὺ τὸν ἀνέστειλεν.

— Ἐσυχάσατε, εἶπεν· ἀπὸ δύο ὥρων ἡ ἀδελφὴ σας δὲν εἶναι πλέον ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ, εὐρίσκεται νῦν πλησίον τῆς μητρός σας.

— Ὅχι, ἡ Ἐρριέττη εἶναι ἐδῶ κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἀναχωρήσεώς της διὰ τῆς κρυφίας θύρας ἐφοδῆθη μὴ σκην κατ' αὐτῆς παγίδα καὶ δὲν ἀνεχώρησεν. ἔστη.

Ὁ Λανδρὺ ἐξέβαλεν ἐπιφώνησιν καὶ ὤρμησεν ἐξω τοῦ δωματίου. Ὁ Ραοῦλ ἠκολούθησεν αὐτῷ.

Ἡ οἰκία ἦν νῦν πλήρης κραυγῶν. Ἐξωθεν ἀνῆρχετο θόρυβος τις ὑπόκωφος. Εἶχον ἀκούσει τὴν ἐκπυροσφρόττησιν οἱ διαβάται καὶ ἐσταμάτων πρὸ τοῦ μεγάρου. Ἡ ὑπέραιτια, ἥτις ἐξήρχετο τοῦ δωματίου τοῦ βαρόνου, καθήρχετο τὴν κλίμακα λυσιχομῶς, παράφορος ἐκ τοῦ τρόμου.

Ὁ Λανδρὺ διήλθε, χωρὶς νὰ σταθῇ, χωρὶς μάλιστα νὰ

παρτηρήσῃ πρὸ τοῦ ἀνοικτοῦ δωματίου τοῦ αὐτοκτονήσαντος, ὅπου δύο ὑπηρεταὶ παρετήρουν τὸ τοῦ κυρίου των αἱματόφυρτον πτώμα.

Ὁ Λανδρὺ καὶ ὁ Ραοῦλ διηυθύνθησαν ἐν σπουδῇ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἐρριέττης, τοῦ ὁποίου πᾶσαι αἱ θύραι ἦσαν ἀνοικταί. Πανταχοῦ ἐξήτησαν, ἐφώνησαν, ἀλλ' οὐδέν.

Ἡ νεανίς εἶχε γίνῃ ἄφαντος.

Ὁ Λανδρὺ ἀφῆσας τὸν Ραοῦλ καὶ ἐξακολουθῶν τὰς ἀνοφελεῖς ἐρεῦνας τοῦ ὄρμησεν εἰς τὴν κρυφίαν κλίμακα. Αἰφνης ἰδὼν φωτιζομένην αὐτὴν καὶ ἀκούσας κρότον ἐσπευσμένων βημάτων.

— Ἄ! εἶναι αὕτη, ἀνέκραξε.

Καὶ ἐξέβαλεν ἄναστεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

Ἡτοιμάζετο νὰ καταβῇ τὴν κλίμακα, ἵνα παρακολουθήσῃ τὴν νεανίδα, ὅτε αἰφνης τρεῖς κεφαλαὶ ἀνθρώπων σφάνησαν.

Ἦσαν ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ, ὁ υἱὸς του καὶ εἰς ὑπέρτης φέρων φανὸν τῆς ἀμάξης.

Ἐξερχόμενος ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Πέδρου Καστορά, ὁ κ. Βιολαῖν εἶχεν ἀναβῇ ἐπὶ τῆς ἀμάξης τοῦ μαρκησίου μετὰ τούτου, τῆς μαρκησίας καὶ τοῦ Ἰωάννου.

Μετέβαινον δὲ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Βιολαῖν ὅπου, κατὰ τὰς δοθείσας διαταγὰς, ὁ μαρκήσιος ἤλπιζεν ὅτι θὰ εὕρῃ τὴν Ἐρριέττην πλησίον τῆς μητρός της. Ἐπεθύμουν νὰ προσεγγίσωσιν ἐκπληξίαν τινα εἰς τὴν βαρόνην. Μὴ προσειδ-

Δήμου. Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι ὁ κ. Νομάρχης, εἰς ὃν ἐξεκαλέσθη ἡ ὑπόθεσις, θ' ἀποδειχθῇ ἄρκετὰ ὀλίγον νομομαθής, διὰ τὴν δικαιοσύνην τὸν Δήμαρχον σύμφωνα μὲ τὸ ρητὸν γράμμα τοῦ Νόμου.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΓΥΘΕΙΟΥ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Γύθειον, 27 Αὐγούστου.

Θάνατοι ἀπὸ διαθάσματα παπᾶδων — Λόκοι — Σπράγχο ἐν νεκροταφείῳ — Φόνος διὰ μίαν καρπούζαν ἢ δι' ἐν τσίμπημα.

Εἰς σὲ, φίλτατον «Μη Χάνεσαι» τοῦ ὁποίου αἱ πύλαι, ὡς φιλανθρώπου οἴκου, εἰς πάντας τοὺς πιστοὺς ἀνοίγονται, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐπιού, ὡς λαμπρικοῦ ἡτύχως τὸ τῆς ἀληθείας καὶ κοινωνικῆς προόδου θεῖον ρευστὸν ἀπορρέει, τὰς ὀλίγας μου ταύτας λέξεις μετὰ Δελιγιαννικῆς ὑποκλίσεως προσφέρω.

Δὲν θὰ γράψω περὶ καταστρεπτικῆς τινος βροχῆς· διότι ὁ τόπος· μὰς καίπερ ἔχων πολλοὺς πύργους καὶ τέσσαρα νησιὰ δὲν παράγει ὅμως οὔτε τὸ ἐκατομμυριοστὸν τῆς σταφίδος καὶ τῶν σύκων τὰ ὅποια εἰς μόνον Πύργος καὶ ἓνα Νησιὶ ἀλλαχοῦ παράγουσιν, οὔτε περὶ Βελενδζισμῶν, ὅχι διότι στεροῦμεθα Βελενδζῶν διότι θὰ ἐκοκκαλιάζαμεν ὅλοι τὸν χειμῶνα, ἀλλὰ διότι οὗτοι καλύπτονται ὑπὸ τοῦ ἀδιαβρόχου τῆς σμικρότητος πέπλου. Οὐχ ἦτον ὡς μηδενιστικὴν βόμβα, θὰ σοι εἰπῶ τὴν παράδοξον εἰδήσιν· αὐτοῦ στρατολογεῖ...» Ἀφ' οὗ διὰ Φελλάχων ὡς μᾶλλον φαίνεται, ἀποφασιστικῶν καὶ τῶν ἀδιαλύτων αὐτοῦ ταγμάτων συνεπλήρωσε τὰς τάξεις, καλέσας αὐτοὺς διὰ τῆς χολέρας, ὡς στρατολογικῆς ἐπιτροπῆς, ἐπιδιδούσης ἀντὶ διαταγῆς πορείας «μικρὸ κόψιμο,» καὶ διὰ διαφόρων, ἀρκούντων ἐν τῇ

τῶν ἐυλογιώντων σχολῇ τὴν ἑαυτῶν καρτερίαν· ἐπιδειξάντων, τὰς τῶν βαθμιοφόρων, πρὸς οὓς τὰς φυλκαίνας, ὡς διακριτικὰ τοῦ βαθμοῦ τῶν σημεία, ἐδωρήσαντο, ἐσκέφθη καὶ περὶ τοῦ ἀγγελικοῦ αὐτοῦ ἐπιτελείου, καὶ, κατανόησας, ὀλίγον ἄργα ἴσως, τὸ πετσωματικὸν τῶν μοναχῶν φρόνημα, ἀπέσχεον αὐτῶν, προτιμήσας νεαρά, ὡς καινούργιους ἀξιωματῶν ἀπὸ τῆς τῶν Εὐελπίδων σχολῆς, πλάσασα, καὶ ἐν ὀλίγοις ἡμέραις μὰς ἀρπάζει περὶ τὰ **τεσσαράκοντα παιδάκια**. Μὰς ἐφυγὰν χωρὶς διφθερίτιδος ἢ κοκίτιδος, ἀλλὰ με ἀπλαῖς ἀπλαῖς ἀρρώστιας σαρὰντα ἀγγελαδία, μὰς ἀπεχαίρετσαν ὅλα μὲ τὸ γλυκὸ τοῦ χαμόγελου, καὶ μαζὶ μ' αὐτὰ τὰ γέλοιά μας, τὰ παιγνίδια μας, ἢ ἐλπίδες μας, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ τὰ κράτῃσιν οὔτε τὰ φιλήματα τῆς μάνας, οὔτε αἱ προσπάθειαι τῶν καλῶν ἀληθῶς ἰατρῶν μας καλουμένων συνήθως ἀκαιρῶς, μετὰ τὰ ψυχροσωτήρια δηλαδὴ διαθάσματα τῶν παπᾶδων, ἅτινα σπάντως ὁκοματούργουντα, χρησιμεύουσι συνήθως ὡς εἰσαγωγικὸς πρόλογος τοῦ στερεοτύπου δράματος, (ἢ μελοδράματος παρ' ἡμῖν ὅπου τὸ μοιρολόγι δίνει καὶ παίρνει) ἢ «Κηδεῖα», ἀπὸ τοῦ ὁποίου προχθὲς μὰς ἐδίδωξεν, ὡς τὴν κυρίαν Ἀνζελ ἀπὸ τῶν αὐτοῦ λυμπίων, ὅχι ἡ ἀστυνομία, ἀλλ' ἡ εὐλογία, ἥτις ἐπὶ πολὺ περὶ τὴν πόλιν μας περιφερομένη ὡς λωποδύτης περὶ κατοπτρευομένην οἰκίαν καὶ μὴ τολμῶσα νὰ εἰσέλθῃ, ἐπῆλθεν ἐπὶ τελους ὡς διαβολὸς τοῦ Φάουστ· καὶ ἐνέα ἐν σμικρῷ, εἰς ἐξωκκλησίᾳ μακρὰν τῆς πόλεως ἀνθρωπίνους ὑπάρξεις ἐξώριπεν, ὅπου ἐν τρισὶν ἡμέραις, νεαρὰ καὶ εὐάρεστος γυνὴ ὑπὸ τοῦ θανάτου ἀρπάζεται. Ἀλλ' ἀφῆν, καὶ ἴσως δὲν ὤφειλον, τὸ ζήτημα τοῦτο, τὸ μὲν, ὡς κοινοτάτον πλέον αὐτοχθὲς ἐν Ἑλλάδι, τὸ δὲ, διότι ἐλπίζω ὅτι ταχέως θέλει μὰς ἀφήσει καὶ αὐτὸ χάρις εἰς τὰς ἀξιοπαίρους ἐνεργείας τῶν ἀρχῶν μας, καὶ τὰ φιλάνθρωπα τῶν κατοίκων αἰσθηματα.

Μετὰ ταῦτα, ἀφ' οὗ en passant σοὶ εἰπῶ ὅτι ἐδῶ καὶ

ποινηθεῖσα περὶ τῆς χαρᾶς, ἣν ἐπεφύλαττον αὐτῇ, ἡ βαρόνη κατεκλίσθη τῇ δεκάτῃ καὶ ἡμισείᾳ ὥρᾳ. Ἡ Σουσάνα ἐπὶ γρύπναι ἀναμένουσα τὴν ἐπάνοδον τοῦ πατρὸς τῆς. Παρ' αὐτῆς δὲ ἔμαθαν ὅτι ἡ Ἑρριέττη δὲν εἶχεν ἔλθει εἰς τὸ μέγαρον Βιολαίν.

Ὁ μαρκήσιος δὲν ἠθέλησε νὰ κρύψῃ τὴν ἀνησυχίαν του. Ὁ Ἰωάννης γίνετο ὠχρὸς ὡς νεκρὸς.

— Πάτερ μου, ἀνέκραξεν, ἃς ὑπάγωμεν μόνοι νὰ ζητήσωμεν τὴν Ἑρριέττην.

— Πρέπει νὰ μάθωμεν διατί δὲν εἶναι ἐνταῦθα καὶ τί συνέβη, ἀπάντησεν ὁ μαρκήσιος.

Ἀφῆσας τὴν μαρκησίαν μετὰ τοῦ κ. Βιολαίν καὶ τῆς Σουσάννης, ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ υἱὸς του ἐπέβησαν τῆς ἀμάξης καὶ διηυθύνθησαν εἰς τὴν ὁδὸν Ποντιῶ, ὅπου κατέβησαν. Τὸ ὄχημα εὗρίσκετο πάντοτε ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς ὁδοῦ. Ὁ ἡνίοχος ἐπὶ τῆς ἑδρας του, ἀνέμενε πιστὸς εἰς τὸ δοθεὲν αὐτῷ ἐπιταγμα. Ἀναγνωρίσας τοὺς κυρίους του κατέβη κάτω ἀπὸ τῆς ἑδρας αὐτοῦ.

— Ποῦ εἶναι, ὁ Φιρμίνος, ἠρώτησεν.

— Εἰς τὴν θέσιν του, κύριε, ἡ νεᾶνις δὲν ἐξῆλθεν ἀκόμη τῆς οἰκίας καὶ ὡς βλέπετε ἀναμένομεν πάντοτε. Ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω καλῶς τί συμβαίνει εἰς τὸ μέρος τοῦτο· πρὸ δύο ἢ τριῶν λεπτῶν ἤκουσα πυροβολισμόν.

Ὁ Ἰωάννης ἀνετίναχθη.

— Ἀ! πάτερ μου, ἀνέκραξεν, ἔντρομος, ἐφόνευσεν τὴν θυγατέρα του!

— Συγχράτησον τὸν ἑαυτὸν σου, Ἰωάννη, θάρρος, νιέ μου, θάρρος!

— Μάλιστα, ἔλθετε, ἔλθετε ταχέως.

— Ἡ ἰδοὺ εἶναι σκοτεινὴ, εἶπεν ἡ ἡνίοχος, ἀναμείνατε.

Ἀτίσπασεν ἕνα φανὸν ἐκ τοῦ ὀχήματος· καὶ ἐδῶκεν εἰς τὸν νεανίαν.

Ὁ πατὴρ καὶ ὁ υἱὸς εἰσῆλθον εἰς τὴν στενωπὸν πορευόμενοι ταχέως. Ἐν τῇ βάθει αὐτοῦ εὗρον τὸν Φιρμίνον, ὅστις καλλίτερον τοῦ ἡνιόχου εἶχεν ἀκούσει τὴν ἐκπυσοκρότησιν καὶ ἐρωτηθεὶς ἐπὶ τέλους ἀπάντησεν.

— Ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐγένετο ὁ πυροβολισμός· ὑπάρχει ἐν κακούρημα.

— Ἡ αὐτοκτονία, ἐπιθύρυσεν ὁ μαρκήσιος.

— Φιρμίνε, ὑπέλαβε, λάβετε τὸν φανὸν καὶ ἀκολουθεῖτε ἡμῖν.

Καὶ οἱ τρεῖς ἀνῆλθον τὴν κλίμακα καὶ ἀνω αὐτῆς εὐρέθησαν ἀπέναντι τοῦ Λανδρῦ.

— Τί συμβαίνει λοιπὸν ἐνταῦθα; ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος.

— Ὁ βαρόνος ἀνετίναξε τὸ κρανίον.

Τοιοῦτον ἐπρεπε νὰ εἶναι τὸ τέλος του! Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ μὴ φανῇ πολὺ αὐστέρως εἰς αὐτόν!

— Ἡ Ἑρριέττη, ἡ Ἑρριέττη ποῦ εἶναι; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης μὲ φωνὴν περίλυπον.